

תת"ע 5927/08/17 - מדינת ישראל נגד חיה דומב-שלזינגר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5927-08-17 מדינת ישראל נ' חיה דומב-שלזינגר
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ נסים דאודי

המאשימה

נגד

חיה דומב-שלזינגר

הנאשמת

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 6.12.16, הודעת תשלום קנס בגין, אי ציות לתמרור 204 (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וטענה: "אני לא מודה. לא נהגתי במקום. אין ברחוב משכית 33 תמרור כזה. אני לא הייתי שם".

ביום 29.11.17, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ב סיגלית ויולט בן נעים, עורכת הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 6.12.16, בסמוך לשעה 09:37, נהגה הנאשמת ברכב בהרצליה, בכביש שירות שבין בניין 33 לבניין 35 ברחוב משכית ובהגיעה לרחוב משכית, נצפתה על ידי עדת התביעה כאשר אינה מציית לתמרור 204, המורה על פניה ימינה בלבד וכן, לתמרור נוסף האוסר על הפניה שמאלה ופונה שמאלה, בניגוד לכיוון התנועה המותר וכאשר במקום תנועה ערה של כלי רכב.

העדה הורתה לנאשמת לעצור את הרכב ורשמה מפיה את הדברים הבאים: "1. לא ראיתי את התמרורים - עכשיו ראיתי שאין שמאלה ויש רק ימינה. 2. זה תמרור חדש אני לא מכירה אותו. 3. בתוך החניון יש שלטים שמורים שזאת היציאה לרחוב משכית. 4. כאשר היציאה מן החנין היא בעליה תלולה לא ניתן להבחין בתמרורים. 5. לדעתי לא מדובר בדרך ציבורית. אני עורכת דין."

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת והוגשו נ/1 - תכתובת דואר אלקטרוני עם הרשות המקומית, נ/2 - תמונה.

על פי גרסת הנאשמת, אין כתובת כזו "רחוב משכית 33" ומדובר בדרך פרטית ולגופה של עבירה, מסרה כי היא מכירה את המקום ומגיעה אליו, ככלל מדי 3 חודשים, אך במועד העבירה, הגיעה אחרי 6 חודשים וכי מדובר בתמרוך חדש.

הנאשמת טענה כי כיוון שמדובר באחריות מוחלטת, יש חשיבות גדולה לציון מדויק של העובדות ובכתב האישום שנשלח אליה, נרשם כי מקום העבירה הוא "משכית 33".

הנאשמת נחקרה והשיבה כי היא מזהה את חתימה על הדו"ח וכי נכון שהבינה, לאחר שהעדה עצרה אותה, כי במקום מוצב התמרוך האמור, לדבריה, "בין פרסומות וכל מיני דברים ולא מול היציאה מן החניון".

הנאשמת חזרה על הטענה בדבר אי ציון מדויק של מקום העבירה גם בסיכומיה וטענה, כי לא ניתנה לה הזדמנות להתגונן כיאות, אך מאידך, סירבה להצעת בית המשפט לדחיית הדיון, להמשך פרשת הגנה, על מנת שתוכל להשלים היערכותה בנוגע לתמרוך שבנדון.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עבר את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. אין למעשה מחלוקת עובדתית בין הצדדים והנאשמת הודתה כי פנתה שמאלה וכי לאחר שהעדה עצרה את רכבה, הבחינה כי במקום מוצב תמרוך 204, המורה על פניה ימינה בלבד.

2. טענותיה של הנאשמת, הן משפטיות גרידא ולהלן הכרעתי בהן-

א. **הטענה כי מדובר בדרך פרטית** - מעיון ב-נ/1, עולה כי פניית הנאשמת נגעה ל"הצבת תמרוך בחצר הבית בשד' אבא אבן 1 הרצליה" ואל ניתן ללמוד מתוכן המסמך דבר וחצי דבר, בנוגע לתמרוך נשוא הדו"ח, המוצב ברחוב משכית ולא ברחוב אבא אבן.

יתרה מזו, הנאשמת עצמה נחקרה והשיבה כי כל רכב וכל אדם, יכולים להיכנס לכביש השירות בו נסעה ומכאן, כי אין מדובר בדרך פרטית, אלא ציבורית, כהגדרתה בסעיף 1 לפקודת התעבורה: "**דרך - לרבות כל מסילה, דרך, רחוב, סמטה, כיכר, מעבר, גשר או מקום פתוח שיש לציבור זכות לעבור בהם.**"

ב. **הטענה כי אין ציון מקום מדויק בכתב האישום שנשלח לנאשמת, שכן נרשם כי מקום העבירה הנו "משכית 33"** - הלכה היא מימים ימימה, כי דו"ח משטרה הנו חלק בלתי נפרד מכתב האישום המוגש לבית המשפט, בגין אותו אירוע.

ראה לעניין זה **בש"פ 2897/15 שושני נגד מדינת ישראל**, שם נאמר:

"גם בית משפט זה סבר כי דינו של דו"ח הוא כדינו של כתב אישום (ראו: עניין קוזניצוב, בפסקה 13; עניין קוטלייאר, בפסקה 9). וכך הסביר את הדברים השופט (כתוארו אז) ת' אור בדנ"פ 9263/99 מדינת ישראל נ' בקשי, פ"ד נד(3) 556 (2000):

"בתמצית, בעבירות שתקנה 38 חלה עליהן, ההליך של הגשת כתב-אישום קל וקצר יותר מההליך הפלילי הרגיל: אין נפתחת חקירה כמובנה בסעיף 59 לחוק; חומר החקירה אינו מועבר לתובע על-מנת שיבחן את הראיות בתיק ויחליט אם די בהן כדי להגיש כתב-אישום ולא תובע הוא שמגיש את כתב-האישום. במקרים של עבירות אשר התקנה חלה עליהן, רשאי שוטר, בלי שהתקיימו קודם הפעולות הנ"ל, למסור דוח לאדם ובכך להניע את ההליך הפלילי...".

בענייננו, ב-ת/1, נרשם כי מקום העבירה הוא "משכית הרצליה 33-35", ולכן, אני דוחה את טענת הנאשמת, כי מקום העבירה לא צוין במדויק על ידי העדה.

3. כאמור לעיל, הנאשמת הודתה למעשה, בביצוע העבירה ומשנדחו טיעוניה המשפטיים, לא נותרה לה כל הגנה מפני האישום שיוחס לה.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשמת עברה עבירה כמיוחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ח' טבת תשע"ח, 26 דצמבר 2017, במעמד הצדדים